

Timer og venter paa at komme til at aflevere eller afhente Gods, og hvilket kossalt Tab denne Venten maa være for Handelsstanden, kan enhver let sætte sig ind i. Derfor vil jeg henstille til Ministeren snarest muligt at fremkomme med et Forslag om at ændre disse Forhold. Jeg har personlig talt med Ministeren derom, og jeg ved vel, at det ikke bliver til noget i Aar, men alligevel haaber jeg paa, at Forberedelserne maa blive gjorte, saa vi snarest muligt kan faa et Forslag frem. Jeg vil minde om, at der nu er gaaet 3 Aar, siden den samme højtærede Minister i den korte Ministerperiode, han havde den Gang, fremkom med Forslag om Omordning af Banegaardsforholdene, og naar der for 3 Aar siden var Trang til at faa dem ordnede, er Forholdene sikkert blevet meget forværrede siden den Tid. Der er dog en Indtægt paa Aarhus Banegaard af over 2 Mill. Kr. om Aaret af den stærke Trafikstrøm der, og det synes jeg var Grund nok til, at man fik Forholdene ordnede. Paa Loven af 27. April 1900 var der Tale om en hel Del forskellige Banegaardsforhold, og de er alle blevet ordnede for mange Aar siden, kun Aarhus Banegaard er tilbage. Der er sikkert ingen anden, der vilde behandle sine Kunder saaledes, som Statsbanerne behandler deres i dette Tilfælde. Det er derfor naturligt, at Handelsstanden saa vidt muligt søger at befordre sine Varer ad Søvejen fremfor at være overladt til Statsbanernes Chikanerier, om jeg maa sige saa. Der er en utiladelig Fedtethed hos Statsbanerne, som jeg synes, man ikke kan være bekendt. Banegaarden i Aarhus ligger saaledes i det dybeste Mørke. Enhver anden Forretningsmand vilde oplyse sine Lokaler, saa Kunderne let kunde finde Vej, men det gør Statsbanerne ikke i Aarhus. Vi har fra Belysningsvæsenets Side — jeg har den Ære at være Formand for Udvalget for dette — tilbudt at sætte to Standere til elektrisk Lys paa den Gade, som fører til Banegaarden. Naar Statsbanerne paa deres Bekostning vilde sætte to udenfor Banegaarden, vilde vi bekoste de andre to, saa at man fik en fortsat Linie elektriske Lys gennem hele Strøget i Byen. Men Statsbanerne vil ikke være med til denne Bekostning, som dog ogsaa vilde være til Gavn for deres Kunder. Det er Statsbanernes Terrain, som ligger foran Banegaarden, og derfor burde de naturligvis belyse det paa tilfredsstillende Maade.

I Fjor var det foreslaaet at ansætte to nye Maskiningeniører og tre nye Værkmestre ved Centralværkstederne i København og

Aarhus. Jeg kritiserede denne Forøgelse af Personalet, thi det var min Overbevisning, at de hertil foreslaaede 14—15,000 Kr. kunde spares. Jeg appellerede til Finansudvalget, og Finansudvalget strøg Bevillingen hertil, og Rigsdagen sluttede sig dertil. Nu skulde man synes, at Generaldirektionen for Statsbanerne maatte rette sig herefter og indrette sig saaledes, som Rigsdagen, Statsbanernes øverste Myndighed, havde besluttet. Men hvis ærede Medlemmer tror dette, tager de fejl. Nej, Generaldirektionen gjorde noget andet. I Stedet for at ansætte de Værkmestre, der var Forslag om, konstituerede de, ikke 3 nye Værkmestre, som her var Tale om, men endog 6. Det vil sige, man satte uden Bemyndigelse Folk ind i disse Stillinger. Maaske kan det siges, at 2 af disse Værkmestre ikke kan regnes med, idet de erstattede andre Værkmestre, som paa Grund af Sygdom eller forestaaende Pensionering ikke mere gjorde Tjeneste, men de 4 konstituerede Værkmestre er altsaa konstituerede paa Trods af Rigsdagens Beslutning. Man ser ofte, at der konstitueres som Værkmestre Arbejdere, som mindst af alle er egnede til Værkmestre, og om hvem man ofte ikke kan finde andet at sige, end at vedkommende alle sine Dage har staaet udenfor sin Organisation og alle Dage har modarbejdet sine Kammerater, men maaske været noget mere øjentjeneragtige overfor sine overordnede end de andre. Hvilke nu end Grundene er ved Udtagelsen til Værkmesterstillingerne, bliver de paagældende altid udtagne blandt de højest lønnede Arbejdere. Derfor er den Løn, de faar som konstituerede Værkmestre, 36 Kr., alt for lille, idet disse konstituerede Værkmestre, hvoraf en Del aldrig bliver faste Værkmestre, sætter 3—4—5 Kr. til om Ugen, fordi de altid hører til de Arbejdere, som har højest Timeløn eller bedst Akkord. Jeg vil henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed herpaa. Det er ikke rimeligt, at disse Arbejdere mister Penge, fordi de bliver satte paa saadanne Tillidsposter. Til Trods for, at Lønnen altsaa er saa lille, løber denne Ekstraudgift dog op til 7—8,000 Kr. i indeværende Aar. Jeg finder ikke, det er rigtigt, og tror heller ikke, at Finansudvalget er tilfreds med, at der ansættes konstituerede Værkmestre til Trods for, at Bevillingen dertil er nægtet. Disse Udgifter bliver rimeligvis opførte paa en Post, hvor man ikke kan finde dem, maaske under Posten: Værkstedsarbejdere. Jeg ved ikke, om der findes en Post, der hedder: Forskellige Udgifter, i saa Fald